

Una història de rem, maratons i família

Professor d'educació física i corredor de maratons, Juan Manuel Florido, pare de cinc fills esperant el sisè, assegura que l'esport l'ha ajudat a acostar-se a Déu. Ens explica el seu testimoni.

16/07/2014

Abans de practicar atletisme popular em dedicava professionalment al rem. Aquest esport ocupava el centre de la meva activitat diària, només em dedicava a entrenar i competir. És

veritat que l'esport m'ajudava a desenvolupar certes virtuts com l'esforç, la responsabilitat, el sacrifici o la disciplina, però no li donava el sentit ple que qualsevol activitat humana requereix.

L'últim any en l'etapa de remer havia d'afrontar una possible classificació per als Jocs Olímpics de Pequín. A punt de néixer el meu tercer fill, m'adonava que alguna cosa no anava bé. Em costava molt compaginar la vida familiar amb la vida esportiva, i encara que comptava amb el suport incondicional de la meva dona, alguna cosa no rutllava i vaig decidir radicalment deixar la carrera esportiva per dedicar-me a la família.

Aleshores, encara no havia sentit parlar de santificació de la vida ordinària ni que una afició personal pogués ser un mitjà que ens apropi a Déu.

Vaig començar amb la nova etapa de corredor aficionat alhora que descobria els ensenyaments de sant Josepmaria. I a partir de llavors, la meva vida esportiva va adquirir una dimensió nova, ja que vaig començar a comprendre que cal oferir-la a Déu i així acostar-se a Ell.

Sant Joan Pau II era un gran esportista i la pràctica de l'exercici físic la veia com una escola de virtuts. A les nombroses audiències que concedia a gent d'arreu del món, els animava a posar l'esport com un mitjà de creixement personal al servei de Déu, i afirmava que l'activitat esportiva fomenta els valors familiars. Conciliar l'esport amb la vida familiar adquireix ara el veritable sentit en la meva nova etapa de corredor popular, i una ajuda per acostar-me a Déu.

Estava acostumat a anar-me'n de concentracions i regates deixant als

meus a casa. En apuntar-me a les curses la meva dona em va dir que vindrien a veure'm. Em van dir que no em passés pel cap apuntar-me a una carrera sense comptar amb la presència de tota la família. I això és el que fem. Sempre anem junts a les curses i aprofitem el dia per menjar fora, fer turisme i quedar amb altres famílies. Procurem buscar carreres on també hi hagi competicions de petits, perquè així els meus fills també hi poden participar.

M'encanta arribar als últims metres de la cursa, just abans de la meta, per veure els meus que criden "papa, papa, ...!" Els agrada comptar els corredors que hi ha davant meu per informar-me del resultat . En moltes ocasions estudiem junts el recorregut per veure la possibilitat de trobar-nos en diversos punts per on passa la cursa.

Quan anem a les carreres ens tenen "identificats" ja que sempre hi anem

tots i són freqüents els comentaris per aquest motiu. Un dia aquesta circumstància va ajudar a solucionar un problema: van coincidir la meva prova amb les curses de nens, i amb la confusió d'ajuntar el meu escalfament amb les curses infantils se'ns va despistar la petita, que tenia 2 anys. No ens en vam adonar fins que el "speaker" va dir el meu nom pels altaveus, ja que havia reconegut la nostra filla per les vegades que ens havia vist en les altres carreres, i em va cridar fent broma perquè anés a recollir-la.

Les carreres són el diumenge, però no perdem el sentit principal d'aquest dia, i busquem la missa d'algun poble proper. També aprofitem els viatges en cotxe per resar el rosari en família.

A l'hora d'entrenar, tenim clar que no podem alterar per aquest motiu les tasques diàries que els nens

precisen i intento buscar els buits possibles, i si no es pot, no passa res, demà ja entreno més. Els entrenaments s'han d'adaptar com un "guant a una mà".

En una de les primeres carreres en què vaig competir, em vaig trobar amb un conegut i vam començar a parlar de l'atletisme popular, que està de moda, de la quantitat de persones que el practica, del bo que és per a combatre l'estrès diari... i quan parlàvem dels entrenaments m'explicava que sortia a córrer quatre o cinc dies a la setmana i que hi havia dos o tres d'aquests dies que s'aixecava a dos quarts de sis del matí per entrenar. Ho ha de fer així perquè té tres fills i no pot deixar d'atendre'ls perquè quan arriba a casa de treballar, s'ha d'ocupar de banyar-los, preparar el sopar, ajudar-los en els deures, etc. Em va explicar que s'ajudaven entre els dos a portar

les coses amb ordre, sabent posar les aficions al servei de la família.

Durant la carrera també visc emocions fortes i algunes virtuts llueixen. Recordo un any que m'havia preparat amb un amic per córrer la maratón de Sevilla amb idea de fer la mateixa marca. Al nostre grup s'hi va unir un altre company que només volia fer la mitja maratón per a fer una bona marca. Doncs bé, el meu company va tenir problemes intestinals i quan portava deu quilòmetres va haver de parar. El que només corria mitja maratón es va adonar de la situació, em va obligar a seguir corrent i va acompanyar el meu amic fins que es va recuperar. Van arribar corrent junts fins acabar la maratón. Aquell any vaig aconseguir la millor marca que tinc fins ara.

Les marques ajuden, la competició em fa créixer. Amb l'esport, amb el

treball i, fonamentalment, a través de la família, és com miro de convertir-me en millor persona, d'avançar en la carrera important, la de la santedat. A més, tinc la sort de ser, amb la meva dona, el "personal trainner" d'aquests magnífics cinc fills que Déu ens ha enviat.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/una-historia-
de-rem-maratons-i-familia/](https://dev.opusdei.org/ca/article/una-historia-de-rem-maratons-i-familia/) (07/08/2025)